

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Svatavy Nováčkové a Lenky Karhanové v hlavním líčení konaném dne 12. srpna 2020

takto:

Obžalovaný

M.H., narozený XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, nyní ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX,

je vinen, že

v období od 26. 11. 2017 na serveru Dream Marketplace na tzv. darknetu, kde vystupoval pod přezdívkou Goodle, poptával a objednával u doposud neztotožněných prodejců v USA chemickou látku *dimethylrtut'* v celkovém množství 100 gramů a od konce února 2018 také další chemickou látku *abrin* v množství 200 mg, i když mu byl minimálně znám fakt, že obě uvedené chemické látky jsou látkami vysoce toxickými se smrtelnými účinky na lidský organismus, když

dimethylrtut' je jedním z nejsilnějších neurotoxinů, jejíž 0,1 ml již má smrtící účinky, a obžalovaným požadované množství by tedy mohlo teoreticky způsobit smrt až 750 osob, přičemž k působení této látky v lidském těle dochází po velmi snadném proniknutí do živé tkáně, a to i např. přes latex, PVC či neopren. Abrin je pak extrémně toxickým rostlinným proteinem, u něhož smrtelná dávka činí 0,7 až 2 mikrogramy na 1 kg tělesné hmotnosti, přičemž do těla se vstřebává při požití, vdechnutí nebo při kontaktu s očima.

Obě chemické látky měly být obžalovanému doručeny mezinárodní přepravní společností DHL Express a. s. převážně letecky do České republiky, když společností DHL byla zásilka, v níž se měla

nacházet dimethylrtut', zaevidována do přepravy dne 1. 3. 2018 v Seattlu, odkud byla přepravena do Los Angeles a následně do Lipska a Bratislavy, odkud byla přepravena pozemní kamionovou dopravou do Brna, a dne 13. 3. 2018 byla kurýrní službou přepravní společnosti DHL doručena adresátovi A.B., babičce obžalovaného. Obdobnou cestou pak byla dne 4. 4. 2018 obžalovanému doručena i zásilka, která měla obsahovat látku abrin a která byla do přepravy zaevidována dne 23. 3. 2018 a za jejíhož adresáta v tomto případě obžalovaný označil svoji matku H.H., s níž stejně jako s babičkou bydlel na adrese XXXXX. Tento způsob přepravy si obžalovaný objednal přesto, že přeprava obou těchto látek podléhá přísným bezpečnostním opatřením, když letecká přeprava dimethylrtuti je navíc zakázána, a abrin pak lze přepravovat pouze ve zvláštních přepravních obalech a způsobem stanoveným zvláštním předpisem, přičemž v daném případě byla přeprava těchto látek kamuflována umístěním do dětské hračky či stolních hodin zabalených v běžném balíku. Za této situace, kdy obžalovaný si musel být vědom toho, že dimethylrtut' ani abrin nebudou v souladu s předpisy řádně zabezpečeny, v důsledku čehož může během přepravy snadno dojít k narušení obalu a rozbití křehkých skleněných ampulí, v nichž měly být obě látky přepravovány, a kdy si současně také musel být vědom toho, že v případě rozbití ampulí mohou do přímého styku s přepravovanými látkami přijít desítky lidí při manipulaci se zásilkami při jejich překládce na letištích či ve skladech společnosti DHL či při jejich převozu kamionem či kurýrní službou, které takto mohou být uvedenými látkami ohroženy na životě s tím, že fatální následek takového kontaktu by byl vysoce pravděpodobný až jistý. Obžalovaného však ani nastala reálná situace po celou dobu přepravy zásilek nepřiměla k případnému upozornění na hrozící možné nebezpečí takovým způsobem, který by zamezil ohrožení lidských životů.

Obě doručené zásilky pak obžalovaný v přesvědčení, že obsahují dimethylrtut' a abrin přechovával do 11. 4. 2018, tedy do provedení domovní prohlídky policejními orgány, v XXXXX v rodinném domě na adrese XXXXX, kde kromě obžalovaného bydlely i jeho matka a babička, a to přesto, že chemická látka dimethylrtut' je uvedena v příloze č. 1 nařízení vlády č. 467/2009 Sb., kterým se pro účely trestního zákoníku stanoví, jaké látky se považují za jedy, a látka abrin je uvedena v příloze č. 1 vyhlášky č. 474/2002 Sb., z kterýchžto právních norem, jakož i z některých norem souvisejících vyplývá, že nakládat s těmito látkami jsou oprávněny pouze odborně způsobilé osoby a v případě abrinu držitelé povolení Státního ústavu jaderné bezpečnosti. Přitom však nebylo obžalovanému známo, že tyto jím požadované látky nebyly z USA vůbec odeslány, neboť do ampulí byly neznámými odesílateli vloženy zcela nezávadné látky, když navíc po doručení těchto zásilek s nezávadnými látkami na území České republiky došlo ještě k jejich záměně dle § 87a trestního řádu, což vedlo k tomu, že se v obou zásilkách nacházel po celou dobu jejich přepravy i přechovávání v bydlišti obžalovaného zcela nezávadný roztok.

Tedy

jednak se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo ke způsobení obecného ohrožení tím, že vydá lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví tím, že zapříčiní škodlivý účinek nebezpečných látek, přičemž jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

jednak se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k neoprávněnému přechovávání jedu pro vlastní potřebu ve značném rozsahu, přičemž jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

čímž spáchal

jednak pokus zločinu obecného ohrožení dle § 21 odst. 1 - § 272 odst. 1 trestního zákoníku,

jednak pokus zločinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle § 21 odst. 1 - § 284 odst. 2, odst. 4 trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 272 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Podle § 70 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku **k trestu propadnutí věci**, a to notebooku zn. HP, typ HP-HQ-TRE, SN:CDN7325T4S, včetně zdroje.

Podle § 100 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **zabezpečovací detence.**

Naproti tomu se

obžalovaný M.H., narozený XXXXX,

podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťuje obžaloby podané na něho pro skutek, že

v době od 5. 2. 2018 do 2. 3. 2018 vystupoval na serveru Dream Marketplace na tzv. darknetu pod smyšlenou přezdívku "Prototype101", kde od doposud neztotožněného uživatele vystupujícího pod nickname "Vendor1" aktivně poptával malé množství plastické výbušniny C4, kterého se přímo dotazuje na cenu, způsob doručení do Evropské unie, XXXXX, následně prodejci zasílá prostřednictvím bitcoinové peněženky bitcoiny v hodnotě 330 USD a výbušninu žádá zaslat na adresu M.B., XXXXX, XXXXX, Česká republika, dne 23. 2. 2018 prodejce oznamuje M.H., že výbušninu nemůže z jistých důvodů zaslat, na to se M.H. prodejce obratem dotazuje, zda mu může nabídnout něco jiného, co by explodovalo, konkrétně poptává "emulex", kdy k dokončení obchodu nedošlo z důvodu následné neaktivity prodejce, plastická trhavina C4 je výbušnina, přičemž M.H. není držitelem žádného oprávnění ve smyslu zákona o střelných zbraních a střelivu č. 119/2002 Sb., ani podle § 25 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb. o hornické činnosti, výbušninách a ostatní báňské správě,

čímž měl spáchat přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

1. Provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový děj popsáný ve výrokové části tohoto rozsudku, kdy tedy bylo – stručněji řečeno – prokázáno, že obžalovaný M.H. na přelomu let 2017-2018 komunikoval na tzv. darknetu s neznámými osobami v USA ve snaze koupit od těchto prudké jedy dimethylrtuť a abrin, přičemž však nebylo zjištěno, s jakým úmyslem takto jednal, tzn. jak hodlal s těmito extrémně jedovatými látkami naložit. Kromě toho také komunikoval na téma dodání

výbušniny C4, to ovšem bez hmatatelného efektu. Jeho snaha pak vedla k tomu, že mu byly dvě zásilky, za které také zaplatil, z USA skutečně odeslány, a to letecky společností DHL ze Seattlu přes Los Angeles a Lipsko do Bratislavy, odkud byly již po zemi dopraveny do Brna a odtud kurýrní službou do XXXXX, kde byly předány jeho matce, resp. babičce, které označil jako adresátky. Přitom mu však nebylo známo, že z USA byly odeslány zcela nezávadné látky, přičemž navíc v České republice došlo zásahem policie k záměně těchto zásilek, takže do jeho bydliště byly doručeny zcela nezávadné látky. Což samozřejmě nemění nic na tom, že obžalovaný si byl vědom toho, o jak nebezpečné látky by se mohlo jednat, resp. jak nebezpečné látky objednává, a že tyto jsou přepravovány bez náležitého zajištění mezi běžnou poštou v běžných balících v ampulích, které byly uschovány jednak v dětské plastické hračce, jednak ve stolních hodinách, tedy v křehkých předmětech, což samozřejmě mohlo vést k poškození balíků a rozbití přepravovaných předmětů při neopatrném zacházení, potažmo tedy ke smrtelné otravě osob, které by s těmito jedy přišly do styku. Především pak jakýkoliv kontakt s dimethylrtutí s ohledem na její snadné proniknutí do lidského organismu by pro takto postiženou osobu znamenal fatální následek. Obžalovaný samozřejmě také nebyl osobou odborně způsobilou k nakládání s těmito látkami a neměl ani jakékoli povolení k jejich držení, což mu však nebránilo v tom, že dimethylrtuť doma domněle přechovával od 13. 3. 2018 a abrin od 4. 4. 2018 do doby provedení domovní prohlídky policií, která mu zásilky s nezávadnými látkami odňala.

Průběh dokazování:

- Obžalovaný M.H.** se k věci vyjádřil podrobněji v přípravném řízení, zatímco u hlavního líčení se ve špatném psychickém rozpoložení (k tomu viz níže) omezil pouze na stěžejní body své obhajoby. Je třeba poznamenat, že v hlavním líčení se jeho výslech konal za přítomnosti znalce – psychiatra MUDr. Nedomy, který soudu sdělil, že aktuální duševní stav tento výslech umožňuje, když obžalovaný se v průběhu hlavního líčení nacházel „toliko“ ve značném psychickém napětí, které mu komplikovalo jeho vyjadřovací schopnosti; znalec také poznamenal, že tato situace by byla stejná i u jakéhokoliv jiného hlavního líčení. Za této situace tedy byla u hlavního líčení vedle stručného vyjádření obžalovaného přečtena i jeho výpověď z přípravného řízení za situace, kdy prohlásil k jednomu z dotazů, že už se mu všechno plete. K přečtené výpovědi z přípravného řízení pouze poznamenal, že neví, jestli odpovídá skutečnosti.
- V přípravném řízení tedy obžalovaný vypověděl (za přítomnosti své obhájkyne, státního zástupce i soudních znalců – psychiatra i psychologa), že si skutečně na darknetu objednal přes notebook pod přezdívkou Goodle z USA dimethylrtuť, a to proto, aby se zabil. Věděl přitom, o jakou látku se jedná, protože si předtím potřebné informace zjistil na internetu, věděl tedy, že se jedná o látku hodně jedovatou a že v případě, že si ji nějakým způsobem aplikuje, zemře asi za 8 měsíců. Toto jeho jednání ovlivnil policista F., který mu instaloval do hlavy čip, kterým ho ovládal; obžalovaný musel zemřít do konce roku 2018, aby mohly dále žít jeho maminka a babička. Uvedenou látku si nechal poslat přes zásilkovou službu DHL, přičemž nevěděl, jakým způsobem se má látka přepravovat a skladovat. Do příslušného formuláře neuvedl, jaká látka má být přepravována, že se tedy jedná o látku nebezpečnou. Zásilku při doručení převzala jeho babička, protože ji označil jako adresáta, neřekl jí ovšem, jaká látka se v balíku nachází. Zasláná látka byla ve čtyřech ampulích uložených v dětské hračce – autíčku, přičemž jednu z nich rozbil, když ampuli omýval, aby na ní nebyly jeho otisky prstů. Protože doprava dimethylrtuti trvala dost dlouho, objednal si za stejným účelem, tedy aby spáchal sebevraždu, pod přezdívkou Prototype101, jiný jed Abrin, o kterém si také našel informace na internetu; objednal si ho tedy mezi objednáním a doručením dimethylrtuti. Mělo se jednat o prášek, který měl být uložen ve skleněných dózičkách. Tato látka byla dopravována úplně stejně jako látka předchozí, obžalovaný si již nevzpomínal, zda dopravce informoval o tom, co by mělo být přepravováno, jako adresáta tentokrát označil svoji matku. I v tomto případě se mu zdálo, že doprava trvá příliš dlouho. Po doručení balíčku zjistil, že obsahuje dvě ampule, které byly umístěny v hodinách, v místě, kam se dávají baterky. Jednu ampuli uložil

k ampulím s dimethylrtutí, které měl uschovány v batůžku ve chlévě, druhou pak ke třetí ampuli s dimethylrtutí, kterou měl v krabici od bot. Dále obžalovaný uvedl, že se chtěl zabít vším, a doplnil také, že doručení látek časově vázal na dobu soudního rozhodnutí v jiné jeho věci, kdy napadl L. Č.. Kromě těchto látek si ještě objednával stejnou cestou za stejným účelem výbušninu C4, ale nakonec se s možným dodavatelem nedohodli. Pak už ji ani nechtěl, protože mu stačily ty jedy. Obžalovaný také doznal, že mu bylo známo, že tyto látky nejsou běžně k dostání, protože jsou nebezpečné, věděl také, že není legální držení těchto látek, ani obchodování s nimi.

4. Obžalovaný se vyjádřil také ke svému psychickému stavu, když uvedl, že mu byla diagnostikována paranoidní schizofrenie; byl hospitalizován, po propuštění měl brát léky, které ale brát přestal, protože jej zpomalovaly. Nebral je od února 2017 do doby zadržení, přičemž se cítil dobře, normálně fungoval, studoval i sázel. V té době necítil, že by schizofrenii měl. Svůj život v té době také probíral se svou kamarádkou T. K., které ale řekl, že schizofrenii jen předstírá, aby se jej nebála.
5. U hlavního líčení se obžalovaný vyjádřil ke znění obžaloby (s jejímž obsahem se seznámil až zde, neboť sám si ji ze strachu nepřčetl, k čemuž samozřejmě není možné obžalovaného nutit) v tom smyslu, že není pravda, že by chtěl těmi jedy ublížit někomu jinému; objednával si je pouze proto, aby jimi mohl spáchat sebevraždu. Konkrétně chtěl jít do lesa a zde se otrávit, nebo vyhodit do vzduchu. Obžalovaný nedokázal vysvětlit, proč objednával právě uvedené množství těchto jedů, snad proto, aby měl jistotu, že zemře, jak uvedl. U hlavního líčení obžalovaný rovněž nedokázal vysvětlit, proč si postupně objednal dvě extrémně jedovaté látky. Nevěděl rovněž, proč zasílané balíčky měly přebírat matka a babička. Dále obžalovaný potvrdil, že platil i bitcoiny, nevzpomínal si už ovšem, jak při tom přesně postupoval, ani jak našel odesílatele zásilek. O způsobu zabalení balíčků rozhodoval odesílatel.

Výpovědi svědků:

6. **Svědék M.B.** soudu sdělil, že je dlouholetým kamarádem obžalovaného, když se znají prakticky od školky, přičemž v kontaktu s ním býval i v posledních letech včetně let 2017 a 2018. V tomto období na něj působil zcela normálně, běžně se spolu bavili, žádné výbuchy vzteku či agrese u něj nepozoroval; svědek ani nevěděl, že se obžalovaný léčil na psychiatrii. O problémech obžalovaného se dozvěděl, až když byl předvolán na policii (svědek). Obžalovaný mu sám řekl, že si objednal nějakou výbušninu na jeho jméno, mluvil i o nějaké rtuti, svědek po tom však dále nepátral, protože s tím nechtěl mít nic společného. V souvislosti se rtutí se vyjadřoval i v tom smyslu, že mu to buď vynese miliony, nebo skončí ve vězení. Obžalovaný se mu také svěřoval, že se možná zabije, pokud se nedostane z dluhů, zmiňoval se snad o spolýkání prášků. Dále v souvislosti s probíhajícím řízením se zmiňoval také o tom, že se pokusí nahrát schizofrenii, aby se na něho pohlíželo jako na nepřítel. Svědkovi bylo také známo, že v období před vzetím do vazby obžalovaný získával finanční prostředky sázením na internetu.
7. **Svědčyně T. K.** také bývala s obžalovaným obdobně jako svědek B. v občasném kontaktu v kritickém období a soudu sdělila, že v tomto období se u obžalovaného projevovaly změny nálad. Svěřil se jí také, že trpí schizofrenií, i když původně tvrdil, že ji nemá. Naposledy s ním byla v telefonickém kontaktu asi před týdnem (hlavní líčení se konalo dne 27. 4. 2020), kdy se zmiňoval o blížícím se soudu, z něhož byl vystresovaný. Během hovoru na svědkyni působil, jak se říká, „bez života“. Při hovoru s obžalovaným se svědkyni občas zdálo, že nereaguje na to, co ona říká, ale jinak se s obžalovaným bylo možno domluvit. K samotné trestné činnosti se vyjádřil pouze v tom smyslu, že objednával nějaký balíček a také mluvil o nějakém únosu. Svědkyně také potvrdila, že se obžalovaný zmiňoval o sebevraždě, konkrétně říkal, že by nejradši skočil pod tramvaj, ale ona ho nebrala vážně. Když obžalovaný chodil na právnickou fakultu, měla svědkyně dojem, že má zájem práva dostudovat. Někaké jiné cíle u něho nepozorovala, neměla ani dojem, že by měl nějaké nepřátele, případně že by se chtěl někomu pomstít.

8. Matka obžalovaného, svědkyně **H. H.**, soudu sdělila, že syn začal mít problémy asi v roce 2017, kdy začínal být úplně rozpolcený a ona s ním musela navštěvovat psychiatrii. Nebylo možné se s ním domluvit, přestal navštěvovat školu a opakovaně mluvil o sebevraždě, konkrétně že skočí pod vlak, říkával, že je na dně. Podle svědkyně se jednalo zřejmě o rodovou záležitost, neboť stejnou nemocí trpěl i její bratr. K jeho případné agresivitě svědkyně uvedla, že hodně věcí doma rozbil, těžko se s ním domlouvalo, býval náladový až agresivní, ale nikdy ji fyzicky nenapadl. Svědkyně také připustila, že vzhledem ke změnám nálad mívala ze syna strach. Došlo například i k situaci, kdy se po propuštění z nemocnice na týden zamkl ve svém pokoji, nejedl ani nepil a ona musela volat policii, aby vylomili dveře. O předmětné věci nebylo svědkyni nic známo, nevěděla tedy nic o objednání jedů, obžalovaný jí pouze řekl, že přijde nějaký balíček. Víc se dozvěděla až na policii při výslechu. Syn jí pouze ještě řekl, že se chtěl zabít, ale nijak to neupřesnil. Svědkyně také potvrdila, že syn podle všeho nebral léky, protože je našla u něho v šuplíku.
9. Soud ještě v rámci dokazování přečetl krátkou výpověď **svědkyně A. B.**, babičky obžalovaného, která v přípravném řízení policejnímu orgánu sdělila, že obžalovaný žije s ní a se svou matkou v rodinném domě v XXXXX. Vnuk je podle svědkyně psychicky nemocný, když trpí schizofrenií, dvakrát se léčil v psychiatrické nemocnici v Kroměříži, odkud byl propuštěn na reverz. Nemocí trpí asi od svých 18 let, měl by brát léky, ale svědkyně nevěděla, zda je skutečně bral pravidelně. Choval se i špatně. Obžalovaného živila matka, on sázel a nadělal dluhy, které teď ona i matka splácí, na jejich dům je vedena exekuce. O věci samotné svědkyni nebylo nic známo, pouze jí jednou vnuk řekl, že na její jméno přijde balíček, ve kterém jsou vitamíny, jednou jí také řekl, že nemá chodit do zadního pokoje, ale důvod svědkyně neznala.

Znalecká zkoumání:

10. Ve věci byl především vypracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie**, v němž se znalci MUDr. Petr Nedoma a Mgr. Michal Pernička, Ph. D., zabývali duševním stavem obžalovaného, tedy přítomností případného duševního onemocnění, a jeho osobností z hlediska přítomnosti její případné poruchy. Prvně uvedený znalec – psychiatr ve svém písemném znaleckém posudku i ve svých vystoupeních před soudem konstatoval, že u obžalovaného diagnostikoval závažné duševní onemocnění, a to paranoidní schizofrenii, která se v době projednávaného skutku nacházela ve stavu remise (tzn. v bezpříznakovém období, pozn. soudu). Dále také diagnostikoval impulzivní poruchu, tzv. patologické hráčství, jakož i syndrom škodlivého užívání kanabinolů. Zjistil také, že osobnost obžalovaného nese rysy disociální, egocentrické a nezralé. Uvedenou chorobou i uvedenými poruchami tedy obžalovaný trpěl i v době, kdy se měl dopustit vytykaného jednání. I přes přítomnost této duševní choroby byla schopnost obžalovaného rozpoznat škodlivost svého jednání plně zachována, jeho schopnost své jednání ovládat pak byla nepodstatnou měrou snížena v důsledku nižší schopnosti seberegulace ve frustrujících situacích, tedy nikoli v důsledku duševní choroby, ale v důsledku osobnostní charakteristiky obžalovaného.
11. Kombinace zmiňované duševní choroby a významně negativních osobnostních charakteristik u obžalovaného pak má za následek, že jeho pobyt je z hlediska psychiatrického nebezpečný, přičemž znalec také konstatoval, že uložení ochranného léčení by s přihlédnutím k možnostem působení na obžalovaného nevedlo k dostatečné ochraně společnosti, z kteréhožto důvodu znalec navrhl uložení zabezpečovací detence obžalovanému. Jinými slovy řečeno, podle názoru znalce by jiné zdravotnické zařízení, než detenční, nebylo schopno danou situaci, tedy kombinaci duševní nemoci a osobnostního nastavení, zvládnout. Znalec také dodal, že z hlediska psychiatrického měla na trestnou činnost zásadní vliv negativní struktura osobnosti obžalovaného, nikoli tedy duševní choroba, tedy paranoidní schizofrenie, která se nacházela v dané době ve fázi remise, tedy v bezpříznakovém období. Ohledně možnosti uložení ochranného léčení namísto zabezpečovací

detence znalec uvedl, že v případě umístění v civilním psychiatrickém zařízení může dojít ke zlepšení psychického stavu obžalovaného, což by ovšem vedlo k tomu, že by se do popředí dostaly negativní osobnostní charakteristiky, obdobně jako tomu bylo v době páchaní trestné činnosti, což by znamenalo značné společenské riziko.

12. Ke schopnosti chápat smysl trestního řízení a tohoto se účastnit znalec ve svém posudku uvedl, že u obžalovaného došlo v době jeho vyšetření ve věznici k úpravě jeho psychického stavu, což zaručuje, že obžalovaný smysl trestního řízení chápe. Soud se dále zabýval také schopností obžalovaného účastnit se plnohodnotně hlavního líčení, neboť dle vyjádření Věznice Břeclav toho v období před nařízením hlavního líčení schopen nebyl, přičemž i vystupování obžalovaného u prvního nařízeného hlavního líčení nebylo zcela standardní. Na toto téma se vyjádřil hlavnímu líčení přítomný znalec v tom smyslu, že dané projevy obžalovaného, který se nedokázal náležitě vyjádřit např. k pokládaným otázkám, když vypovídal velmi stručně až heslovitě, nejsou projevem jeho duševního onemocnění, ale značné tenze či strachu, v nichž se obžalovaný při jednání soudu nacházel. Psychická kondice obžalovaného se v průběhu hlavního líčení zhoršuje, na čemž se nic podle znalce nemělo změnit ani v budoucnu, přičemž toto zhoršování negativně ovlivňuje schopnost obžalovaného vystupovat před soudem. To však nic neměnilo na tom, že obžalovaný chápal, co se v rámci hlavního líčení odehrávalo, když dokázal na pokládané otázky přiléhavě, byť tedy velmi stručně, odpovídat. Mimo jiné soudu také sdělil, že poslouchal čtení obžaloby státním zástupcem, ale že s ní nesouhlasí, což také odůvodnil, kterážto moment soud považoval za poměrně zásadní z hlediska schopnosti obžalovaného trestní řízení chápat a před soudem se hájit. Kromě toho obžalovaného u hlavního líčení samozřejmě také obhajoval obhájce. Znalec také k dotazu soudu uvedl, že obžalovaný bude schopen náležitě vyhodnotit dění před soudem i po ukončení jednání soudu, když například bude mít klid na seznámení se s protokolem o hlavním líčení. Tímto směrem se jednání soudu také dále ubíralo, když obžalovaný před soudem prohlásil, že dalších hlavních líčení se již nechce účastnit a že tedy souhlasí s tím, aby probíhala v jeho nepřítomnosti. K vystupování obžalovaného před soudem ještě znalec také doplnil z hlediska stávající medicíny, že ta na jedné straně působí na průběh choroby pozitivně, kdy mírní závažné psychopatologické příznaky (bludné produkce, halucinace), na straně druhé však může také zpomalovat psychomotoriku, snižovat koncentraci pozornosti a redukovat volní aktivity. S určitými přestávkami na odpočinek obžalovaného však bylo možno hlavní líčení provést. Tento postup tedy nakonec nebyl nutný, neboť obžalovaný, jak je již uvedeno, se kromě prvního, kde prostor k odpočinku dostal, dalších hlavních líčení neúčastnil.

13. Znalec – psycholog Mgr. Michal Pernička, Ph. D., ve svém písemném posudku uvedl, že osobnost obžalovaného je strukturována patologicky ve formě disociální poruchy osobnosti. K jeho charakteristickým rysům a typickým projevům chování patří patologické hráčství, impulzivita, nezodpovědnost vůči sociálním normám, omezená schopnost empatie, nízká tolerance k frustraci a nízký práh pro propuknutí agresivity, jakož i nepřebírání odpovědnosti za vlastní chování. K motivaci jednání obžalovaného se znalec jednoznačně nevyjádřil, pouze jednoznačně vyloučil, že by se jednalo o motivaci způsobenou psychotickým onemocněním. Dále znalec označil osobnost obžalovaného a jeho chování ke společnosti z odborného hlediska za nebezpečné, když se může – zejména pod zátěží – dopouštět impulzivního i agresivního jednání, když má slabé brzdící schopnosti takového chování, schází mu běžné sociální zábrany i kritický náhled na vlastní osobnost. Prognóza dalšího protisociálního jednání je aktuálně nepříznivá. Ohledně možnosti resocializace pak znalec uvedl, že tato prognóza je slabá s ohledem na postoje obžalovaného k léčbě (odmítal medikaci, pozn. soudu) i vzhledem k závažnosti jeho psychopatologie. Znalec také závěrem svého posudku poukázal na sklony obžalovaného ke konfabulacím ve volnějším významu tohoto pojmu, tedy ve smyslu obecného zkreslování údajů, což mu slouží k manipulaci s okolím, k získávání výhod a nepřijímání odpovědnosti za vlastní chování.

14. Ve věci byl také vypracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie**, z něhož soud zjistil, že v krvi obžalovaného nebyla zjištěna přítomnost etanolu ani těkavých látek, stejně jako nebyla zjištěna přítomnost toxikologicky významných látek ze skupiny drog, látek ze skupiny kanabinoidů a amfetaminových derivátů (pervitin, extáze apod.) Naproti tomu byla v krvi zjištěna přítomnost tramadolu, což je silné analgetikum, obdobně byla tato látka zjištěna i v moči obžalovaného. V krvi rovněž nebyla prokázána přítomnost látek nasvědčujících užívání léků citalec, invega a zyprexa.

Listinné důkazy:

15. Ve spise je obsažen **přepis zachycené komunikace** v anglickém jazyce s překladem do jazyka českého mezi obžalovaným vystupujícím pod přezdívkami Goodle a Prototype1 a jeho protějškem či protějšky v USA, který zdejšími orgány činnými v trestním řízení poskytl prostřednictvím kanceláře právního ataše při velvyslanectví Spojených států v Praze ministerstvo spravedlnosti USA, Federální úřad pro vyšetřování (FBI). Součástí těchto materiálů je i svolení FBI k použití takto získaných informací i v soudním řízení. Z těchto přepisů lze především zjistit, že obžalovaný nejprve po neznámé osobě požadoval v listopadu 2017 zaslání dimethylrtuti, přičemž když mu nebyla stále doručována, počátkem února 2018 žádal o zaslání výbušniny C4, což mělo obdobný efekt, když komunikace s neznámým případným dodavatelem postupně vázla, až skončila úplně. Za této situace pak obžalovaný ještě koncem února požadoval zaslání abrinu. Je třeba zdůraznit, že obžalovaný sám obsah komunikace nijak nerozporoval. Soud se při zkoumání obsahu komunikace zaměřil především na zjištění (ostatně jako v celém dokazování), za jakým účelem obžalovaný zaslání uvedených látek požadoval, což však nebylo možno spolehlivě zjistit. V souvislosti s dimethylrtutí obžalovaný dne 26. 11. 2017 potencionálního prodejce informoval, že tuto potřebuje pro svou laboratoř, prodejce pak cenu stanovil na 120 dolarů za 100 gramů, přičemž také obžalovaného informoval o „skvělém“ utajení. Komunikace poté pokračuje až 27. 1. 2018, kdy se obžalovaný dotazoval na stav vyřízení objednávky, prodejce uvedl, že to chystal tento týden a že ona prodleva byla jeho chyba. Dne 1. 2. 2018 ještě prodejce sděluje, že mu bylo zabaveno auto pro neplacení daní a že v něm zboží bylo dobře ukryté, obžalovaný reaguje novou objednávkou alespoň dvou ampulí. Současně sdělil adresáta – A. B., XXXXX, XXXXX (babička).
16. Dne 5. 2. 2018 začal obžalovaný pod přezdívkou Prototype1 komunikovat s prodejcem označeným jako Vendor1 na téma dodání výbušniny, konkrétně zmiňoval semtex a C4, přičemž zde uvedl, že potřebuje „pouze malé množství“. Na dotaz, co to je malé množství, obžalovaný nezareagoval, později pouze uvedl, že potřebuje výbušninu a časovou rozbušku s tím, že ani nepotřebuje explozi, ale chce pouze někoho vyděsit, a proto nepotřebuje velké množství výbušniny. Jako adresát byl v tomto případě označen svědek M.B.. Dne 23. 2. 2018 pak k dotazu obžalovaného odesílatel sděluje, že balík ještě neodeslal, protože materiál k výrobě výbušniny nebyl kvalitní, a musí proto objednat nové chemikálie. Komunikace skončila s tím, že se odesílatel omlouval za zpoždění a požádal o týden k přípravě dalšího prodeje, přičemž také vrátil zaslání bitcoinů.
17. Dne 25. 2. 2018 pak začal obžalovaný komunikovat s osobou označenou jako Vendor2 o dodání abrinu a dne 9. 3. 2018 odesílateli sdělil, že nebude nikoho zabíjet a že to potřebuje pro své čistě výzkumné účely, ale současně také sdělil, že potřebuje množství pro výšku 185 cm a váhu 90 kg. Této nelogičnosti si všiml i prodejce, když po obžalovaném požadoval, ať mu pouze sdělí, kolik toho chce. Obžalovaného se také ptal, zda má k dispozici nezbytná bezpečnostní opatření, protože abrin je velice nebezpečnou látkou. Následně ještě obžalovaný uvedl, že chce abrin jako dárek pro svého bratra, který je chemik a má narozeniny. Cena byla stanovena na 500 EUR za 200 mg, k čemuž prodejce poznamenal, toto množství by mohlo zabít 40 dospělých mužů a obžalovaného žádal, aby se ujistil, zda má vhodné vybavení, nebo to bude poslední dárek, který daroval. Dne 23. 3. 2018 ještě prodejce informoval, že látku vložil do digitálních hodin. Dne 4. 4. 2018 mu obžalovaný sdělil, že všechno přišlo v pořádku.

18. Dále jsou ve spise založeny **protokoly Státního ústavu jaderné, chemické a biologické ochrany** o zkoumání látek doručených z USA obžalovanému, resp. jím označeným osobám, jehož cílem bylo zjistit, zda se v doručených zásilkách skutečně nachází vysoce toxické látky. Ústav po provedeném screeningu dospěl k závěru, že analyzované kapalina a prášek doručené v ampulkách nevykazují přítomnost vysoce toxických chemických látek, když doručená kapalina byla s největší pravděpodobností potravinovým výrobkem. Materiály ústavu také dokumentují záměnu doručené zásilky realizovanou na základě rozhodnutí soudce v přípravném řízení, jejímž výsledkem bylo pět skleněných ampulí s nápisem „dimethylmercury“ a „Danger“ a dvě ampule s bílým práškem, který tedy měl představovat abrin. Fotodokumentace státního ústavu také zachycuje obsah zásilek doručených z USA, a to především stejné ampule s obsahem nezávadných látek a jejich umístění v hodinách a v dětské hračce – plastovém autíčku. Státního ústavu jaderné, chemické a biologické ochrany se týkají také další listiny zachycující spolupráci Policie ČR jednak se společností DHL a jednak s tímto ústavem při zadržení a zkoumání zásilky doručené z USA.
19. Ústav se vyjádřil také k samotnému charakteru látek, jejichž doručení obžalovaný z USA žádal. K dimethylrtuti uvedl, že patří mezi nejsilnější známé neurotoxiny s vysokým potenciálem akumulace v centrální nervové soustavě. Významnou cestu vstupu do organismu představuje u této látky kromě přímého kontaktu s pokožkou také vdechování par, když se jedná o vysoce těkavou kapalinu. Dimethylrtuť však také snadno proniká přes ochranné materiály jako je např. latex, PVC nebo neopren. Tuto sloučeninu pak může v ČR oficiální cestou zakoupit pouze osoba oprávněná k nakládání s látkami klasifikovanými jako vysoce toxické. Ministerstvo zdravotnictví nadto ještě sdělilo, že příznaky spojené s jednorázovou intoxikací se obvykle projevují se zpožděním 5 – 7 měsíců, když u intoxikované osoby se následně projevují příznaky poškození centrálního nervového systému s následnou smrtí. K poškození zdraví přitom dochází při velmi malých dávkách, když podle dostupných údajů se za smrtnou dávku považuje pro dospělé osobu 400 mg, což odpovídá 0,13 ml, tedy několika málo kapkám. Objednávané množství látky by tedy mohlo způsobit poškození zdraví či smrt až 750 osobám.
20. Ohledně abrinu bylo ústavem dále sděleno, že se jedná o bílý až nažloutlý prášek, o extrémně toxický rostlinný protein získaný ze semen rostliny soterek obecný, přičemž vystavení malému množství abrinu může být smrtelné. Abrin se může vstřebat do těla při požití, vdechnutí či kontaktu s očima, pravděpodobnost vstřebání přes neporušenou kůži je malá. Při inhalaci dochází k selhání dýchání a nízkému krevnímu tlaku, což vede ke smrti; při požití dochází k multiorgánovému selhání a ke krvácení do trávicího traktu. Smrtelná dávka abrinu je 0,7-2 mikrogramy na kilogram živé váhy. Tato sloučenina není běžně dostupná v ČR, přičemž ji může zakoupit pouze osoba oprávněná, která má povolení zmiňovaného ústavu.
21. K výbušnině C4 bylo pyrotechnickou službou PČR sděleno, že se jedná o plastickou trhavinu určenou zejména pro speciální trhací práce, která se iniciuje standardní rozbuškou nebo bleskovicí. Český báňský úřad pak sdělil, že M. H. neevduje jako osobu oprávněnou nakládat s výbušninami.
22. Předmětné balíčky byly zajištěny při **domovní prohlídce** provedené v bydlíšti obžalovaného dne 12. 4. 2018, o níž byl sepsán protokol, jehož součástí je i pořízená fotodokumentace, který je také založen ve spise. Z obsahu protokolu lze zmínit zadokumentování nálezu zásilek doručených z USA, jakož i rozbití jedné ampulky a její zasypání vápnem, o kterém se obžalovaný ve své výpovědi zmiňoval. Úmysl, s nímž obžalovaný látky objednával, ani těmito důkazními prostředky není prokazován. Lze ještě pouze zmínit nález receptů vystavených psychiatrem MUDr. J. K. v květnu a prosinci 2017 a únoru 2018 (léčiva zyprexa, citalec, invega – viz znalecký posudek z toxikologie), z čehož lze minimálně dovozovat, že obžalovaný řádně nedodržoval předepsanou medikaci.

23. Policejní orgány provedly také **vyhodnocení obsahu** mobilních telefonů obžalovaného a svědkyně K., jakož i facebookové komunikace obžalovaného, z nichž je z hlediska soudu podstatné, že tento obsah různých komunikací nevypovídá nic o účelu, k němuž obžalovaný toxické látky požadoval, a současně dle názoru soudu dokládá, že obžalovaný v daném období (po zahájení úkonů trestního řízení) komunikoval zcela racionálně. V jeho projevech soud neshledal nic, co by vyvolávalo pochybnosti o jeho duševním stavu, o zachování rozpoznávacích a ovládacích schopností. Mobilní telefon Huawei užívaný obžalovaným byl také podroben důkladnějšímu zkoumání znalcem z oboru elektronika, specializace mobilní telefony, což se týkalo i SIM karet, paměťových karet, USB Flash disku a počítačů. Znalec zajistil na těchto nosičích uložená data, ani tato data však nepřinesla žádná zjištění ohledně úmyslu, s nímž obžalovaný jednal, ani žádná jiná zjištění mající případně význam pro rozhodnutí ve věci. Lze se zmínit pouze o flash disku, na kterém byl nalezen návod na domácí výrobu výbušniny, kterýžto moment také neodpovídá na stěžejní otázku, neboť v zásadě se jedná o důkaz těžké povahy, jako objednávání výbušniny C4. (Znalec formálně vzato vypracoval znalecký posudek, nicméně soud s daným materiálem nakládal jako s listinou právě s ohledem na jeho zanedbatelný důkazní význam, takže jej ani nepřčetl, ani znalce nepředvolal, ale toliko materiály předložil stranám.) Žádná významná zjištění pak nepřinesl ani prováděný **odposlech a záznam** telekomunikačního provozu obžalovaného.
24. Dále spisový materiál obsahuje řadu bankovních informací či zpráv ze sázkových kanceláří, které však neměly pro rozhodnutí soudu žádný důkazní význam a soud se proto omezuje pouze na konstatování zmíněného faktu, když předmětné listiny pouze předložil stranám řízení k nahlédnutí, avšak žádná z nich neprojevila zájem o přečtení čehokoliv z těchto materiálů, resp. tento zájem neprojevili státní zástupce, když obžalovaný se hlavního líčení neúčastnil a tím se připravil o možnost navrhnout přečtení některých listin. Předložena byla také analýza bitcoinové transakce, jejímž cílem bylo ustanovení uživatele, který převáděl bitcoiny; analýza popisuje cestu ke zjištění bankovního účtu svědkyně H. i ke zjištění e-mailové adresy obžalovaného.

Vyhodnocení provedeného dokazování, skutkové závěry:

25. Pokud se jedná o hodnocení provedených důkazů, soud se ztotožňuje se stranami trestního řízení v tom směru, že v dané trestní věci vcelku nejsou pochybnosti o skutkovém ději, tedy o tom, jakého jednání se obžalovaný dopustil, a také v tom směru, že stěžejní bude rozhodnutí soudu o právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Provedenými důkazy tedy bylo bez jakýchkoliv pochybností zjištěno, že obžalovaný si na tzv. darknetu, tedy na ilegální webové stránce, internetové to variantě černého trhu, postupně objednal nejprve v listopadu 2017 výjimečně toxickou dimethylrtuť a koncem února 2018 ještě další silný jed abrin. Uvedená skutková zjištění nijak nezpochybňuje ani sám obžalovaný a jsou potvrzována i výpověďmi matky a babičky obžalovaného, kterým byly skutečně doručené zásilky adresovány. Dostatečně výmluvný je pak také obsah zachycené komunikace mezi obžalovaným a neznámou osobou či osobami v USA, po kterých dodání zboží požadoval. (V tomto směru soud poznamenává, že nelze spolehlivě určit, zda obžalovaný komunikoval s jednou, či více osobami, což ale není pro rozhodování soudu nijak podstatné.) Pochybnosti také nebyly o způsobu dopravy požadovaných látek do bydliště obžalovaného, kdy tedy do České republiky měly být tyto látky dopraveny letecky ze Seattlu s překládkou v Los Angeles a Lipsku a s vyložením v Bratislavě. Následně byly oba balíčky přepraveny kamionem do Brna a kurýrem do XXXXX, jak vyplývá z vyjádření přepravní společnosti DHL.
26. I když tedy nebylo pochyb o tom, že obžalovaný si postupně objednal dvě chemické látky a že objednával také jednu výbušninu, nebyl od počátku řízení znám motiv, který obžalovaného

k objednávání materiálu takové povahy vedl, nebylo tedy známo, za jakým účelem si je z USA objednával, jak s nimi chtěl zde naložit. Přitom se jednalo v daných souvislostech o problematiku dosti důležitou, neboť tato by měla zásadní vliv na právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Soud především nepřijal tvrzení obžalovaného, že chtěl za použití objednaných látek spáchat sebevraždu. Poněkud cynicky možná vyzní konstatování, že sebevraždu lze nepochybně spáchat daleko jednodušším způsobem, než objednáním si příslušných látek v USA, nota bene na nelegálním webu, soud má však za to, že z této úvahy vyplývají prvotní pochybnosti o tomto tvrzení obžalovaného. Za moment vylučující sebevražedný motiv však soud považuje především charakter působení dimethylrtuti na lidský organismus, kdy tedy tato nepůsobí okamžitě, ale až s odstupem několika měsíců, a to poměrně trýznivým způsobem. Soud je pevně přesvědčen, že rozhodnutí spáchat sebevraždu sebou nese také rozhodnutí, aby se tak stalo okamžitě a pokud možno bezbolestně. Pokud by se obžalovaný rozhodl spáchat sebevraždu aplikací této látky, nepochybně by tím také riskoval, že by v průběhu několikaměsíčního čekání na nástup účinku změnil náhled na své předchozí jednání, aniž by však měl jakoukoliv možnost toto své rozhodnutí zvrátit. Jedinec, který se rozhodl pro sebevraždu, se však podle soudu nechová tak jako obžalovaný ani při obstarávání si prostředků k jejímu spáchání. Dimethylrtuť si obžalovaný objednal již v listopadu 2017, v lednu pak začal její dodání urgovat, přičemž zjistil, že se na straně dodavatele vyskytly nějaké problémy, proto počátkem února začal shánět výbušninu semtex nebo C4, současně pokračoval v poptávání dimethylrtuti, a poté, co ustala komunikace s dodavatelem výbušniny, pokoušel se získat abrin. Jednalo se tedy o několikaměsíční proces a připočte-li k němu soud několikaměsíční prodlevu v nástupu účinku dimethylrtuti, dospěl k jednoznačnému závěru, že takto se sebevrah nechová a že tedy tento způsob obhajoby obžalovaného lze považovat za jednoznačně účelový. Z těchto důvodů soud považuje za účelové i tvrzení obžalovaného z přípravného řízení, kde uvedl, že se chtěl zabít oběma látkami a jejich doručení bylo časově vázáno do doby soudního rozhodnutí, čímž chtěl zjevně sdělit, že se hodlal zabít v reakci na případné odsouzení. Tento argument však s ohledem na nástup účinku dimethylrtuti rozhodně nepůsobí logicky, stejně jako tak nepůsobí tvrzení o potřebě zabít se oběma látkami, pro což nebyl jediný rozumný důvod. Závěrem této pasáže lze ještě argumentovat také poukazem na označení adresáta zásky, kdy ani v jednom případě obžalovaný neoznačil sebe, ke kteréžto konspiraci neměl v případě úmyslu spáchat sebevraždu jediný důvod (jiná věc je, že pokud označil osoby sobě blízké, nejednalo se o konspiraci nijak sofistickou).

27. Soud se však ani neztotožnil s přesvědčením obžaloby, že motiv obžalovaného byl zistný, aniž by tedy bylo obžalobou specifikováno, jakým způsobem by obžalovaný za využití uváděných látek tohoto zisku dosáhl, což nedokázal vysvětlit ani svědek B., který se o této možnosti pouze jednou letmo zmínil, když citoval obžalovaného (viz výše), což je podle názoru soudu málo k učinění závěru o takovémto motivu, a nebylo ani specifikováno, jak by tato zistnost měla souviset s navrhovanou kvalifikací jednání obžalovaného dle § 311 trestního zákoníku. Podle názoru soudu tato obžalobou navrhovaná kvalifikace v tomto případě není dána, neboť základním znakem skutkové podstaty tohoto trestného činu je útok na ústavní zřízení nebo obranyschopnost státu (kdo v úmyslu poškodit ústavní zřízení České republiky...), kdy pachatel jedná v úmyslu poškodit Českou republiku, který soud u obžalovaného neshledal, neboť ve věci nebyl opatřen jediný důkaz, který by takovýmto „vyšším“ cílům obžalovaného nasvědčoval. Pokud by snad případně měl obžalovaný v úmyslu dosáhnout zisku – obdobně jako v případě své předchozí trestné činnosti – např. vydíráním a vyhrožováním použitím těchto život ohrožujících látek, jednalo by se podle názoru soudu toliko o spekulaci, která by se mohla opřít snad pouze o fakt, že obdobně obžalovaný jednal nedlouho předtím, když hodlal učinit ze svého známého rukojmího a poté po jeho rodičích požadovat peníze za propuštění syna. Navíc k takovému vydírání ani takovou smrtící látku nepotřeboval, když zpravidla postačí tvrzení vydírající osoby, že něco má či něco může učinit, což vydíraná osoba nemůže nijak ověřit; opět zde tedy chybí nějaký jednoznačně vyznívající důkaz, který by takovému záměru obžalovaného nasvědčoval. Soud se již takto pohybuje spíše v teoretické

rovině, avšak v ní přichází případně ještě v úvahu zisk vyplývající z obchodu s těmito látkami, kteroužto možnost však soud také zavrhl, neboť pokud někdo hodlá obchodovat s materiálem takovéto povahy, nepochybně ví, co přesně chce, resp. co přesně chce jeho odběratel; obžalovaný však, jak je zřejmé z jeho komunikace s případnými dodavateli, spíše tápal, přičemž si byl jist pouze tím, že chce látku způsobitou k usmrcení člověka; tato vlastnost všechny jím požadované látky spojuje, stejně jako je spojuje – především ony chemické látky – jejich (naštěstí) vzácný výskyt a výjimečná toxicita. Z těchto skutečností soud také mimo jiné dovozuje, že obžalovaný přesně v obecné rovině věděl, co hledá, přičemž v rámci tohoto hledání se rozhodl právě pro dimethylrtuť a abrin, o nichž si nepochybně také vše podstatné nastudoval, jak koneckonců sám připustil a jak to i vyplývá z komunikace s dodavatelem; nejprve tedy o dimethylrtuti, a když začalo být reálné, že tuto nezíská, tak o abrinu. Mezitím, když se vyskytly první komplikace s dodávkou dimethylrtuti, pokusil se obžalovaný o zisk výbušniny, což znamená, že na určitou dobu opustil myšlenku na otravu a začal se zabývat touto náhradní možností, jak usmrtit jiného. Následně se pak zase k myšlence o použití prudkého jedu vrátil, když se snažil získat abrin. Podle soudu tedy tato poněkud chaotická situace nesevřdí o potřebě obžalovaného s danými látkami obchodovat za účelem zisku, ale spíše o potřebě využít vlastností těchto látek.

28. Soud se tedy po odmítnutí motivu sebevražedného a zjištěného zabýval i dalšími v úvahu přicházejícími, přičemž za jediný takový považoval snahu obžalovaného použít tyto látky k účelu, ke kterému mohou bohužel také sloužit, tedy k usmrcení jiné osoby (samozřejmě mimo jejich využití např. ve vědě a výzkumu, kterýžto motiv soud také zavrhl, neboť obžalovaný v tomto směru žádnou odbornost nevykazoval). Tomuto motivu nasvědčoval i obsah komunikace, kdy obžalovaný potencionálním dodavatelům zjevně nesděloval pravdu, když se zmiňoval o své laboratoři, kterou nevládnul, případně ohledně výbušniny velmi nepřesvědčivě sděloval, že chce někoho pouze vystrašit, čemuž zjevně neuvěřila ani druhá osoba, a když ve vztahu k abrinu dokonce sdělil výšku a váhu blíže neurčené osoby a naproti tomu uváděl, že abrin chce jako dárek pro svého bratra. Z uvedeného tedy lze podle soudu dovozovat, že onen motiv či úmysl obžalovaného byl ve skutečnosti zcela jiný, než jaký uváděl. Z komunikace je také zřejmé, že obžalovaný již začínal být netrpělivý a že na dodání alespoň některé z látek spěchal, navíc tedy on sám ve své výpovědi z přípravného řízení uvedl, že doručení látek směřoval do doby rozhodnutí soudu v jeho předcházející trestní věci, kdy tedy uvedl, že se chtěl v této souvislosti zabít, kteréžto tvrzení tedy opět vyvolává určité pochybnosti s ohledem na dobu působení dimethylrtuti. Jak lze zjistit z obsahu protokolu o hlavním líčení, soud také obžalovaného a jeho obhájkyň upozornil na možnost, že by v právní kvalifikaci jeho jednání mohl být zohledněn tento nepochybně v úvahu přicházející úmysl usmrtit jiného. Pokud tedy nakonec tuto kvalifikaci vyplývající z jeho úmyslu v dané věci neaplikoval, stalo se tak proto, že uvedené úvahy nevyplývaly z určitých a konkrétních zjištění, ale že i když by mohly působit logicky, přece jen se pohybují na hraně spekulace, což o to více platí například pro určení osoby, která takto měla být usmrcena (i když lze v teoretické rovině připustit, že k uznání viny přípravou vraždy není nezbytně nutné znát totožnost osoby, která se měla stát cílem útoku pachatele); uvedená varianta podle soudu nepochybně vykazovala určitou míru pravděpodobnosti, avšak jednoznačně prokázána nebyla.
29. Uvedené úvahy soudu tedy znamenají, že motiv obžalovaného vedoucí k objednávání zmiňovaných extrémně toxických látek bezpečně zjištěn nebyl, resp. že nebyl prokázán úmysl, s nímž obžalovaný jednal. Tento mohl být zjištěn tehdy, pokud by policejní orgány nechaly obžalovaného se zcela nezávadnými látkami volně nakládat, což není výtka na adresu policie, ale pouze konstatování, protože pro určitou opatrnost z její strany lze mít jistě pochopení.
30. Soud tedy ve vztahu ke skutkovým zjištěním konstatoval, že tato byla bezpečně prokázána v té podobě, v tom rozsahu, v jakém jsou prezentována ve výrokové části rozsudku, resp. v popise

skutku, a jeho další úvahy se týkaly vyřešení otázky, zda lze v tomto jednání obžalovaného spatřovat trestnou činnost, potažmo jakou.

Právní kvalifikace jednání obžalovaného:

31. Již během řízení před soudem byl obžalovaný upozorněn také na možnost (oproti té, která byla zmíněna výše, pro něho příznivější), že by jeho jednání mohlo být kvalifikováno jako trestný čin obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku, když jeho jednáním žádný škodlivý následek, který by odůvodňoval kvalifikaci jinou, nenastal, nicméně nebylo sporu o tom, že toto jeho jednání mělo vést k tomu, že by bez jakéhokoli zajištění a přijetí potřebných bezpečnostních opatření byly letecky i po zemi přepravovány extrémně silné a extrémně nebezpečné (to i s přihlédnutím ke způsobu vsřebávání se do lidského organismu) toxické látky, což by pro všechny osoby, které by se zásilkami přišly do styku, pokud by se v nich skutečně dimethylrtuť a abrin nacházely, znamenalo extrémní ohrožení; to samozřejmě tehdy, pokud by nastala kritická situace spočívající v narušení či zničení obalu zásilky, potažmo ampulí, v nichž by se látky nacházely. Toho si obžalovaný byl nepochybně vědom, neboť znal charakter látek a také mu bylo známo, že pro jejich přepravu platí přísná bezpečnostní opatření. Evidentně nebezpečně je přeprava dimethylrtuti letecky zcela zakázána a abrin lze přepravovat toliko ve speciálních obalech; je tedy nutné maximální zajištění těchto látek a zabezpečení osob, které by s nimi případně měly přijít do styku, na což koneckonců obžalovaného upozorňoval i odesílatel domnělého abrinu. I obžalovaný sám si tedy byl vědom nebezpečnosti těchto látek, jak ve své výpovědi připustil, avšak i tak byl ochoten riziku vyplývajícímu z kontaktu s těmito látkami blíže neurčený počet osob vystavit. Přitom ono riziko nebylo nijak hypotetické, když extrémně nebezpečná situace mohla reálně vzniknout; balíky se při neopatrném zacházení při překládce mohly rozbít stejně jako obaly, v nichž byly ampule uloženy, letadlo se mohlo zřítit či kamion mohl havarovat, což se také nikoli vzácně stává a což by pro osoby v těchto krizových situacích zasahující znamenalo extrémní nebezpečí, neboť případný *jakýkoliv* kontakt s dimethylrtutí by znamenal prakticky jistý fatální následek, a to případně i pro stovky osob. Navíc je v daných souvislostech velmi příznačné a reálnost zmíněných obav dokládající, že nakonec po doručení zásilky ze Seattlu do Ostrožské Nové Vsi, k rozbíjení ampulky skutečně došlo, a to navíc tedy jednáním samotného obžalovaného, což byla ta nejméně pravděpodobná varianta vzniku kritické situace, a přece k ní došlo. Soud má tedy za to, že toto vyústění trestné činnosti obžalovaného, dalo by se říci, že symbolicky, dokládá důvodnost jeho úvah o obecném ohrožení způsobeném obžalovaným. Pokud se jedná o abrin, zde již nemůže dojít jako u methylyrtuti k otravě pouhým kontaktem s pokožkou, případně i chráněnou způsobem, který by laik pravděpodobně považoval za dostatečný, nicméně bez přijetí přísných bezpečnostních opatření znamená jakékoliv nakládání s tímto jedem reálné nebezpečí pro osoby, které jsou s ním v kontaktu.
32. Soud má tedy za to, že pokud by v zásilkách tyto toxické látky skutečně uloženy byly a k některé z možných kritických situací by došlo, byly by naplněny všechny znaky skutkové podstaty zločinu obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustí pachatel, který úmyslně způsobí obecné nebezpečí tím, že vydá lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví tím, že zapříčiní škodlivý účinek jiných nebezpečných látek (než jsou výbušniny, plyn nebo elektrina). Zmíněným obecným nebezpečím míní zákonodárce nebezpečí vznikající pro blíže neurčený okruh ohrožených osob, v tomto případě činných při přepravě zásilek, příp. při řešení krizových situací (které se v daném případě nacházely i v zahraničí); o nebezpečí smrti a o nebezpečnosti látek již bylo pojednáno výše. Avšak vzhledem k tomu, že se v zásilkách ve skutečnosti žádné nebezpečné látky nenacházely a ani k úniku nebezpečných látek tedy dojít nemohlo (a obžalovaný takto jednal ve vztahu k obsahu zásilek a jejich možnému úniku ve skutkovém omylu), lze v jeho jednání spatřovat podle názoru soudu pokus zmíněného zločinu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Zásadní je v těchto souvislostech úmysl, s nímž pachatel, v daném případě tedy obžalovaný M.H., jednal. Ten totiž, přesvědčen o extrémní nebezpečnosti obsahu přepravovaných zásilek a vědom si

toho, jaké kritické situace mohou při přepravě zásilek nastat, nota bene při přepravě přes půl světa, i když neměl přímo v úmyslu nikoho ohrozit či způsobit něčí smrt, byl nepochybně srozuměn s tím, že takovýto následek může v důsledku vzniku možných kritických situací reálně nastat; jednalo se tedy z jeho strany o srozumění s možným následkem, jinými slovy o nepřímý úmysl, který však nemohl být naplněn, neboť obžalovaný měl mylnou představu o přepravovaných a doručovaných mu látkách, a ke vzniku žádné krizové situace nedošlo. Lze ještě dodat, že soud popisovanou trestnou činnost vnímá jako pokračující, spáchanou dvěma dílčími útoky (objednání jednak dimethylrtuti, jednak abrinu) ohrožujícími zájem společnosti na ochraně životů a zdraví lidí, které spolu úzce souvisí v čase a místě a jejich spáchání a které spojuje jednotící záměr pachatele, kterýžto znak pokračování v trestné činnosti je v daném případě poněkud specifický, poněvadž soud nezná onen záměr primární, jak je výše vysvětleno, přičemž obžalovaný je nyní uznáván vinným naplňováním záměru takřkajíc sekundárního, jemuž se při naplňování primárního záměru popisovaným způsobem nemohl vyhnout a zjevně to ani neměl v úmyslu. (Na podporu rozhodnutí soudu o této právní kvalifikaci srov. R 12/1991; pokus trestného činu obecného ohrožení § 21 odst. 1 - § 272 trestního zákoníku je možný, a to i tehdy, když pachatel použije k jeho spáchání nezpůsobilý prostředek.)

33. Soud však současně dospěl také k závěru, že se obžalovaný v rámci popisovaného (ne)ohrožování svého okolí dopustil ještě jednoho trestného činu, resp. jeho pokusu, a to tím, že zásilky s domnělými jedy uschoval a přechovával ve svém bydlišti. Tím dle názoru soudu naplnil znaky zločinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle § 284 odst. 2, 4 trestního zákoníku, kterého se dopustí pachatel, který neoprávněně pro vlastní potřebu přechovává jed, a to ve značném rozsahu. Obžalovaný zjevně nebyl oprávněn mít doma uvedené extrémně toxické látky, čehož si byl také vědom, o naplnění znaku skutkové podstaty „jed“ se snad není nutno dále rozepisovat, soud pouze poznamenává, že v této souvislosti bývá v soudních rozhodnutích odkazováno na různé seznamy, v nichž se daná látka objevuje, což tedy respektoval, i když má za to, že by měl být spíše akcentován moment faktický, tedy že látka je výjimečně prudkým jedem, než to, že je uvedena v příloze citovaných právních norem; obzvláště v daném případě je nadbytečnost odkazu na právní normy dle soudu zjevná. Nadto se však obžalovaný dopouštěl, resp. měl dopouštět přechovávání těchto látek ve značném rozsahu; tento znak soud považuje za naplněný především možnými fatálními následky pro velký počet osob, tedy pro několik set, které mohly být daným množstvím jedů teoreticky postiženy, pokud by k úniku látek skutečně došlo. Konečně pokud se jedná o naplnění znaku „pro vlastní potřebu“, toto je zcela zjevné z předchozích úvah, kde se soud zabýval účelem, za kterým si obžalovaný látky objednal. I v tomto případě se samozřejmě jedná o spáchání předmětného zločinu ve fázi pokusu s ohledem na jednání obžalovaného ve skutkovém omylu, když obžalovaný jednal v úmyslu jedy doma přechovávat, avšak vzhledem k tomu, že se o jedy nejednalo, nemohl být jeho jednáním tento zločin dokonán. Soud v souvislosti s tímto zločinem ještě dodává, že si je vědom toho, že o možnosti této kvalifikace obžalovaného, příp. jeho obhájkyňi výslovně nepoučil, nicméně má za to, že jeho právo na obhajobu tímto nijak neporušil či nezkrátil. To jednak proto, že fakt, že obžalovaný domnělé látky doma měl, byl zcela nesporný, a tato kvalifikace nebyla v obžalobě použita zjevně pouze proto, že byla použita kvalifikace významně přísnější, dále také proto, že státní zástupce ve své závěrečné řeči tuto kvalifikaci navrhl, pokud by tedy nebyla akceptována kvalifikace uplatněná v obžalobě, přičemž po této řeči bylo hlavní líčení ještě odročeno za účelem doplnění dokazování, a konečně také proto, že obžalovaný, resp. obhajoba se po celé řízení kvalifikací jednání, které bylo obžalovanému kladeno za vinu, nijak nezabývali, když se soustředili na jiné momenty důležité pro rozhodnutí. Soud má tedy za to, že na tuto situaci je nutno nahlížet spíše materiálně, než formálně, když soud předpokládá, že dle některých názorů by bylo možno očekávat, že soud obžalovaného na tuto možnost výslovně upozorní, nicméně pokud se tak *v daném případě* nestalo, nemělo to na postavení obžalovaného, na jeho právo hájit se, žádný faktický vliv. Pro úplnost lze ještě dodat, že tento trestný čin je svou povahou trvajícím, neboť obžalovaný svým jednáním nastolil určitý

protiprávní stav, který jeho postojem k němu přetrvával. Uvedené trestné činy pak byly spáchány v jednočinném souběhu, který je specifický v daném případě tím, že tento souběh nastal až uložením zásilek v bydlišti obžalovaného, a tyto pak jednak mohly ohrozit obyvatele domu XXXXX (mezi něž se obžalovaný jako pachatel samozřejmě nepočítá), ale i jiné obyvatele obce nacházející se v okolí bydliště obžalovaného.

34. Soud ještě dodává, že obdobná kvalifikace (tedy včetně § 284 odst. 2, 4 trestního zákoníku) byla použita již policejním orgánem při prvním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ve věci s tím, že obecné ohrožení mělo být spácháno ve stadiu přípravy dle § 20 odst. 1 trestního zákoníku a v případě ustanovení § 272 trestního zákoníku byl aplikován také odst. 2 písm. c), d), což znamená, že tímto činem pachatel způsobí škodu velkého rozsahu nebo těžkou újmu na zdraví nejméně dvou osob nebo smrt. Stejnou právní kvalifikaci uplatnil také státní zástupce intervenující ve vazebním zasedání. K tomu soud poznamenává, že trestný čin obecného ohrožení dle § 272 trestního zákoníku je trestným činem ohrožovacím, což znamená, že ona základní skutková podstata dle § 272 odst. 1 trestního zákoníku je aplikována tehdy, pokud dochází pouze k ohrožení, příp. pokud pachatel ohrožení předpokládá, což je i tento případ. Kvalifikované skutkové podstaty, jako je i ta výše zmiňovaná, se pak aplikují tehdy, pokud už skutečně dojde ke způsobení předpokládaného škodlivého následku, pokud tedy dojde ke vzniku škody velkého rozsahu nebo někdo zemře v důsledku jednání pachatele. V projednávaném případě, i kdyby nastala některá z výše zmiňovaných krizových situací, stále by se jednalo „pouze“ o ohrožení, dokud by tedy předpokládaný škodlivý následek nenastal; ať už by tedy byl za daného stavu věci jakkoli pravděpodobný, nelze s ním kalkulovat v rámci úvah o právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Soudem použitá právní kvalifikace tedy vyjadřuje fakt, že obžalovaný způsobil ohrožení osob, které se zásilkami přišly do styku, aniž by tedy bylo možno předjímat, jaký by to mělo následek, pokud by k tomuto kontaktu skutečně došlo. Z jiného úhlu pohledu lze také konstatovat, že k naplnění zmiňovaných kvalifikačních momentů postačí i nedbalostní zavinění, ve vztahu k němuž však pokus není možný (nelze se pokusit o nedbalost), či jinými slovy řečeno, pokud by obžalovaný např. chtěl svou povahou ohrožujícím jednáním přímo způsobit i tyto zmiňované následky, např. smrt jiné osoby, případně by s tím byl srozuměn, nejednalo by se již o (pouze) obecné ohrožení, ale např. i o vraždu, kde již samozřejmě pokus přichází v úvahu.
35. Jak bylo naznačeno výše, obhajoba měla v daném řízení své vlastní priority, kterými tedy byla odpovědnost obžalovaného za své jednání a jeho schopnost účastnit se trestního řízení, resp. hlavního líčení. Soud má za to, že se těmito momenty dostatečně zabýval, jak vyplývá i z tohoto odůvodnění, ale že návrh na zastavení trestního stíhání obžalovaného nemohl akceptovat. Z provedeného dokazování totiž vyplynulo, že u obžalovaného nebylo nutno domnívat se, že by snad byl v době popisovaného jednání nepřičetný, že by tedy došlo k vymizení jeho schopností rozpoznávacích, či ovládacích. To je doloženo jednak psychiatrickým znaleckým posudkem, dle něhož v kritickém období fakticky duševním onemocněním netrpěl, když se jednalo o stav remise, jednak to vyplývalo také ze znalosti skutečného stavu věci, tedy ze způsobu komunikace obžalovaného se svým okolím, z něhož bylo zcela zřejmé, že se obžalovaný chová zcela racionálně, že přesně ví, co chce a jak toho dosáhne. Pokud se pak jedná o jeho schopnost účastnit se trestního řízení, tato byla dostatečně vysvětlena v předchozích pasážích tohoto odůvodnění; účast u hlavního líčení obžalovanému komplikovaly napětí a obavy z jeho výsledku, což neznamenalo, že by nebyl schopen před soudem vystupovat a hájit se, což by mohlo odůvodnit případné přerušování řízení. Hlavní líčení tedy mohlo proběhnout a s ohledem na trestní odpovědnost obžalovaného za své jednání v něm musel také být uložen trest.

Úvahy o trestu:

36. Při úvaze o trestu přihlížel soud ke všem hlediskům uvedeným v ustanovení § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, tedy jednak k obecné tezi, že trestní sankce je nutno ukládat

s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, jednak ke konkretizaci této teze, dle níž jsou povaha a závažnost trestného činu určovány především významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.

37. Z tohoto hlediska lze konstatovat, že obžalovaný porušil jednak snad nejvýznamnější společenský zájem chráněný trestním zákoníkem, tedy zájem na ochraně života a zdraví každého jedince, jakož i v daném případě úzce související zájem na ochraně jednotlivce před působením jedů, pokud tyto nejsou pod kontrolou příslušných institucí, kterýžto zájem je prakticky totožný se zájmem na ochraně životů a zdraví. Lze tedy mít za to, že jednání obžalovaného porušující tyto společenské zájmy, či přesněji řečeno pokus obžalovaného o významné porušení těchto zájmů, vykazuje také nemalý stupeň společenské škodlivosti. Ve vztahu k dalším uvedeným hlediskům lze uvést, že s přihlédnutím k nim lze mít za to, že společenská škodlivost jednání obžalovaného byla zvyšována i nad obvyklou mírou škodlivosti takového druhu trestné činnosti, neboť pokud by k úniku látek skutečně došlo, bylo by prakticky nemožné s nimi účinně bojovat, což se samozřejmě týká především dimethylrtuti, a fatální následek u širokého okruhu osob by byl vysoce pravděpodobný. Tato míra škodlivosti je zvyšována také zákeřností působení této látky na lidský organizmus, když zpočátku by zasažené osoby neměly tušení, jak jsou ohroženy, s tím, že později by nebylo jednoduché dát do souvislosti někdejší přítomnost při nějaké situaci a aktuální problémy. Existenci okolností polehčujících či přitěžujících ve smyslu ustanovení § 41 resp. § 42 trestního zákoníku soud v daných souvislostech neshledal, snad s výjimkou dosavadní bezúhonnosti obžalovaného, kterou lze v daných souvislostech vnímat spíše formálně, neboť obžalovaný před spácháním této trestné činnosti již odsouzen byl, ovšem rozsudek doposud nebyl v právní moci (trestná činnost byla spáchána mezi vyhlášením prvního zrušeného a druhého odsuzujícího rozsudku, proto také nyní nebyl ukládán souhrnný trest).
38. Trest měl být tedy ukládán v rámci trestní sazby uvedené v ustanovení § 272 odst. 1 trestního zákoníku, která činí 3 léta až 8 let, přičemž lze dodat, že v případě trestného činu dle § 284 odst. 2, 4 trestního zákoníku činí sazba 2 až 8 let, což znamená, že obžalovaný je odsuzován za dva trestné činy, jejichž společenskou škodlivost zákonodárce rozhodně nepodceňuje a tuto vnímá jako poměrně značnou, přičemž škodlivost obou trestných činů hodnotí prakticky shodně; obžalovaný je tedy odsuzován za dva závažné trestné činy, což by také bylo možno vnímat jako okolnost obecně přitěžující (více trestných činů - § 42 písm. n) trestního zákoníku). Výše již také soud zmínil, že dle jeho názoru lze společenskou škodlivost daného konkrétního jednání obžalovaného vnímat jako významně převyšující stupeň škodlivosti jednání, kterým bývá tento trestný čin standardně spáchán (typicky např. riskantní jízda opilého řidiče v hustém provozu, způsobení požáru, vše samozřejmě bez následků, apod.) Nestandardnost projednávaného jednání obžalovaného je pak dána opakovaně zmiňovaným charakterem látek, které měl v úmyslu do České republiky dlouhou cestou dopravit a zde minimálně přechovávat. A právě s ohledem na tento vysoký stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného dospěl soud k závěru, že je na místě uložit mu i jako osobě před spácháním trestné činnosti doposud pravomocně netrestané trest spojený s odnětím osobní svobody, tedy trest povahy represivní, a to zhruba v polovině stanovené trestní sazby, či přesněji těsně nad její polovinou, tedy ve výměře 6 let. Pro výkon trestu pak byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, neboť se jedná o trest nedosahující výměry osmi let. Závěrem této pasáže lze lapidárně konstatovat, že obžalovaný je nyní odsuzován za nápad látky takového charakteru do České republiky vůbec přivést.
39. Soud dále obžalovanému uložil také trest propadnutí věci, a to zmiňovaného notebooku, z něhož obžalovaný komunikoval s odesílateli zásilek z USA, neboť se takto jedná o věc, která byla užita ke spáchání trestného činu, tedy k objednávání látek, které měly během dodání a uchovávání způsobit obecné ohrožení. Ve vztahu k ukládání tohoto trestu však ve věci nastala také poněkud specifická situace, neboť uložení tohoto trestu nebylo vůbec obžalobou navrhováno, přestože

společně s ní byla soudu zaslána řada věcí, které byly obžalovanému odňaty během domovní prohlídky, příp. které vydal, avšak podle soudu byly podmínky pro uložení tohoto trestu zjevné pouze v případě tohoto notebooku. O trestu propadnutí věci by bylo dále možno uvažovat i u věcí, v nichž byly ampule s látkami ukryty, včetně krabic, v nichž byly tyto věci uloženy, nicméně soud považuje za absurdní ukládat tresty propadnutí u věcí bezcenných či se zanedbatelnou hodnotou; uložení trestu propadnutí takovýchto věcí by pouze zatěžovalo příslušnou státní instituci, ve spolupráci s níž se tento trest realizuje. Podle názoru soudu by tedy tyto věci mohly být následně zničeny. Výjimkou jsou dva mobilní telefony, které byly obžalovanému odňaty podle všeho za účelem zkoumání jejich obsahu. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by tyto telefony sloužily k páčání trestné činnosti, mohly by být v budoucnu obžalovanému vráceny, což se týká i flash disku.

Ochranné opatření:

40. Obžalovanému bylo uloženo také ochranné opatření, a to zabezpečovací detence, neboť soud se ztotožnil se závěry a názory znalců – psychiatra i psychologa, které jsou prezentovány výše. Toto ochranné opatření bylo uloženo dle § 100 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, dle něhož soud může uložit zabezpečovací detenci vzhledem k osobě pachatele a s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a jeho poměrům, pokud tento pachatel spáchal zločin ve stavu vyvolaném duševní poruchou, jeho pobyt na svobodě je nebezpečný a nelze očekávat, že by uložené ochranné léčení vedlo k dostatečné ochraně společnosti. Podle názoru soudu tedy tyto podmínky v případě obžalovaného splněny byly; jednak bylo bezpečně zjištěno, že tento je v posledních letech pod vlivem duševní poruchy v kombinaci s duševní chorobou pro své okolí značně nebezpečný, jak to vyplývá z jeho jednání vůči poškozenému v předchozí trestní věci, ale také z jednání vůči jemu nejbližším osobám, které z něho v posledním období již měly dokonce strach; soud má za to, že si snad nelze představit průkaznější moment nebezpečnosti některé osoby pro své okolí, než když má z této osoby strach jeho matka, kteréžto vyjádření tato doprovodila příznačným komentářem, že to byl již někdo jiný. Stejně příznačným momentem dokládajícím nebezpečnost obžalovaného pro společnost je nakonec i charakter látek, které chtěl získat; mělo se jednat o snad nejtoxičtější látky vůbec, což lze vysvětlit i tak, že obžalovanému nestačily – pokud to tak lze říci – látky „běžně“ toxické a neváhal ani kvůli jejich získání komplikovaně a intenzívně komunikovat na darknetu, což vypovídá hodně o jeho způsobu uvažování a o jeho vztahu k okolí. Provedeným dokazováním bylo také prokázáno, že obžalovaný trestnou činnost spáchal pod vlivem duševní poruchy, kteří soudu vysvětlili, že právě porucha osobnosti u obžalovaného zapříčiňující jeho negativistické a agresivní postoje měla na spáchání trestné činnosti rozhodující vliv, a že v době rozhodování soudu nepostačí u obžalovaného uložení ochranného ústavního léčení psychiatrického, neboť povaha duševní poruchy nyní vyžaduje intenzívnější ostrahu obžalovaného, než jaká je možná v civilním psychiatrickém zařízení, resp. jinak řečeno tato porucha vyžaduje intenzívnější ochranu společnosti, než jakou by jí poskytlo civilní zařízení. To se však může do budoucna v závislosti na vývoji poruchy změnit. Pro úplnost a informaci soud dodává, že zabezpečovací detence potrvá, dokud to vyžaduje ochrana společnosti, přičemž soud nejméně jednou za dvanáct měsíců přezkoumá, zda důvody pro její další pokračování trvají. Výkon zabezpečovací detence začíná po výkonu nyní vykonávaného a nyní ukládaného trestu odnětí svobody.

Zprošťující výrok:

41. Obžaloba kladla obžalovanému za vinu také spáchání pokusu přečinu nedovoleného ozbrojování dle § 21 odst. 1 - § 279 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit výše zmiňovaným objednáváním výbušniny C4. Z příslušných pasáží odůvodnění tohoto rozsudku také vyplývá, že k tomuto objednávání skutečně došlo, obžalovaný to ani nijak nepopíral, jednalo se o další z pokusů o získání látky, kterou měl obžalovaný chtít spáchat sebevraždu. Pokud tedy nyní soud rozhodl o zproštění obžalovaného obžaloby v tomto bodě proto, že v tomto jednání nespátral

restný čin, stalo se tak ze dvou důvodů: jednak proto, že dle názoru soudu se nejednalo ani o pokus (o tom, že restný čin dokonán nebyl, není sporu) a je vůbec otázkou, zda se jednalo alespoň o přípravu. Jak je z vyjadřování obžalovaného při komunikaci s Vendorem¹ zřejmé, tento projevil o zaslání výbušniny zájem, avšak vzájemná komunikace skončila ve chvíli, kdy se odesílatel omlouval za zpoždění a slíbil obžalovanému, že přichystá novou zásilku. K dalšímu navázání spojení ani k odeslání zásilky s výbušninou již nedošlo, čímž bylo především prokázáno, že obžalovaný o zaslání výbušniny již přestal usilovat, na rozdíl od jedů, kde jeho snaha byla zcela zřejmá. Soud tedy danou situaci vnímá tak, že objednávka výbušniny zůstala toliko ve stadiu úvah obžalovaného, které však ustaly ve chvíli, kdy vznikly první problémy na straně odesílatele, který nesplnil svůj slib. Soud si je vědom toho, že již došlo k zaplacení objednávky bitcoiny, které byly odesílatelem vráceny, v němž by zřejmě bylo možno určitý pokus spatřovat, ovšem neobnovení komunikace obžalovaným lze podle soudu chápat také případně chápat i jako upuštění od tohoto pokusu. Soud má tedy za to, že pokud by se mělo jednat o některé vývojové stadium restné činnosti, mohla by tímto být teoreticky příprava dle § 20 restního zákoníku, pokud by ovšem tato byla u přečinu dle § 279 restního zákoníku restná.

42. Druhým důvodem vedoucím soud ke zproštění obžalovaného obžaloby (stačil by samozřejmě i jeden) je fakt, že zmiňovaného přečinu se dopustí pachatel, který si výbušninu opatří v množství větším než malém. Informace, kterou o množství objednané výbušniny soud dokazováním získal, byla jediná, když v rámci komunikace shodou okolností uvedl, že potřebuje malé množství. Možný dodavatel výbušniny se však již nedozvěděl, co si obžalovaný pod tímto malým množstvím představuje, a takto se to tedy nedozvěděl ani soud. Z žádných dalších sdělení obžalovaného pak již nevyplývá upřesnění tohoto údaje, stěží lze cokoli konkrétnějšího dovozovat i z úmyslu někoho „vystrašit“, a soud za této situace učinil závěr, že nebylo prokázáno naplnění onoho znaku skutkové podstaty „v množství větším než malém“. Uzavřel tedy, že v jednání obžalovaného nelze spatřovat restný čin, a obžaloby jej proto dle § 226 písm. b) restního řádu zprostil.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 12. srpna 2020

JUDr. Jiří Dufek v. r.
předseda senátu

